

Grundejere. Det vilde da være ganske urimeligt, om nu Lodsejerne, der stode op til Stadil Fjord, herefter kunde udelukke alle de mange, der have fisket i Fjorden, i Kraft af denne Bestemmelse. Jeg tror, de kunne det.

Det er altsaa denne Betragtning, der har gjort, at jeg som Mindretal har tilladt mig at stille et Ændringsforslag, der gaar ud paa at føre Lovens Bestemmelser — de Bestemmelser, man har villet give, har ment at give her i § 1. — tilbage i den korrekte Skikkelse. Jeg har taget det oprindelige Forslag tilbage til Fordel for det af mig stillede Underændringsforslag. Grunden dertil er, at jeg ønsker, det skal staa aldeles klart for det høje Ting, at den Regel, der her foreslaas, er Lovens Regel helt ud, for at man tydelig kan se Modsætningen mellem det, som staaar i Lovforslaget, og det, jeg nu her foreslaar. Dette Forslag gaar altsaa ud paa, at Retten til det omtalte Fiskeri skal, for saa vidt ikke nogen anden har særlig Adkomst dertil, udelukkende tilkomme den eller dem, der eje Grunden, hvorpaa Vandet findes. Hertil ere knyttede de to Regler efter Danske Lov 5—10—25 og 5—10—42 for det Tilfælde, at der er flere lodtagne. Naar det nemlig er i Fællig, er enhver lodtagen i Fiskeriet paa samme Maade som i Vandet, og naar hver ejer sin Del af Grunden, kan enhver fiske paa sin Grund. Jeg har derhos tilføjet en Bestemmelse, som stricte taget ikke hører hjemme særlig i Fiskeriloven, nemlig en Bestemmelse om, hvorledes man er lodtagen i fælles ferske Vande, naar enhver ejer sin Del, og det er ogsaa den samme Regel, som findes i Danske Lov 5—10—42, nemlig den, at Grænserne skulle bestemmes som hidtil efter Grænserne for de tilstødende Landgrunde og den gamle Midtstrømslinie, alt for saa vidt særlige Adkomster ikke medføre særlige Afvigelser.

Jeg tillader mig at anbefale dette Forslag, fordi jeg tror, at man derved sikrer sig imod at skabe Vanskeligheder og forvølede Forhold, som ellers let kunne fremkomme efter Lovforslagets Bestemmelser. Det er ikke sket endnu, at saadanne ere fremkomne, men man kan ingenlunde stole paa, at det ikke vil ske i Fremtiden. Hidtil har man rimeligvis holdt sig til, hvad der stod, at det er ordnet som hidtil med Fiskeriet; men naar man bliver opmærksom paa, at i Virkeligheden gives der en Regel, som slet ikke er den samme, nærer jeg ingen Tvivl om, at der nok vil komme Spørgsmaal op derom. Jeg skal endnu til-

føje, at Forslaget, saaledes som det staaar her i Lovforslaget, oprindeligt er kommet frem her i Tinget, nemlig da Landstinget havde Lovforslaget til Forhandling i Samlingen 1875—76. Da var man klar over, at der var nogen Utydelighed ved Regeeringsforslaget, saaledes som det forelaa, og ved 2den Behandling lovede Indenrigsministeren, at han skulde sørge for at redigere det korrekt. Derefter fremkom han ved 3dje Behandling med den Redaktion, der nu staaar her i Lovforslaget, men han gjorde opmærksom paa, at den var utilfredsstillende. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse de Par Ord, han udtalte derom. Han sagde nemlig: „Det har ikke været os muligt at finde nogen for alle mødende Tilfælde passende og fyldestgørende Definition paa, hvad denne Ret“ — nemlig Fiskeretten — „egentlig er, eller hvorved den begrænses. Vi have efter forgæves Forsøg i denne Retning maattet indskrænke os til at optage de gamle Bestemmelser, trøstende os med, at hvad der har været tilstrækkeligt til Dato ved Hjælp af den tidligere Praksis, ogsaa vil være fyldestgørende for Fremtiden, og vi have foretrukket dette Forslag for at opstille Regler, som maaske i enkelte Tilfælde vare mere tydelige og fyldestgørende, men dog paa mange Steder vilde efterlade Uklarhed.“ Som man vil se, var Ministeren ikke selv tilfreds med Forslaget, og naar han trøster sig med, at han opstiller Lovens gamle Bestemmelser, vil man se, at dette er urigtigt; thi i Virkeligheden har man kun taget Bestemmelserne for et Par specielle Tilfælde og gjort dem almindelige. Hovedbestemmelsen i D. L. 5—10—25 havde han ved denne Lejlighed aldeles ikke Opmærksomheden henvendt paa. Den omtales slet ikke, og naar man trøster sig med, at man kan hjælpe sig med denne Regel ligesom tidligere, og som den er uddannet ved Praksis, er denne Trøst egentlig ikke vel grundet. Thi vil man gennemgaa de tidligere Domme, hvor der har været rejst Spørgsmaal om Retten til Fiskeri i ferske Vande, vil man se, at Domstolene ikke have forsømt at paaberaabe sig D. L.'s 5—10—25. Jeg anbefaler saaledes det af mig stillede Underændringsforslag til det høje Tings velvillige Opmærksomhed.

I Forbindelse med dette Forslag staaar et andet af mig stillet Forslag om, at sidste Stykke i Paragraffen skal udgaa. Naar man har den Regel, at de tilstødende Grundejere have Fiskeretten, kan man ikke undvære en Regel om, i hvilke Vande de have Fiskeretten. Naar man derimod